Вернулася весна красна
До нас у гостину,
Принесла нам від боженька
І ружу, й калину;
Вернулася й зазуленька,
Вернули й соколи,
Лиш братчик мій не вернеся
Ніколи, ніколи.

Не вернеся товариш мій —
В глибокій могилі!
Ох, дайте ж ми, камратчики,
Подайте ми, милі,
Подайте ми з-за лужечка
Флояру кручену,
Най піду я на кладбище
До брата в гостину.
Ой піду я на кладбище,
До братчика маю,
Та й стану му у зголовах,
Заграю-заграю!
Заграю му я Довбуша,
Заграю і рути,
Заграю все, що де любив, —
Ци буде він чути?
Не чує він, не чує він!
Най з богом спочиває,
А я єму граватиму
Щоднини, щоднини.
А чо ж бо я граватоньки
Не маю, не маю!?
А хто мені граватиме? —
Не знаю, не знаю.